

af de Konjunkturforhold, vi den Gang oplevede. Spørger man imidlertid, om det var i Kraft af Finansministerens Dygtighed, saa maa Svaret blive nej, han kunde hverken gøre til eller fra. Men er det rigtigt, saa er det lige, saa rigtigt, at nu, hvor alting gaar nedetter — og det gælder, saa vidt jeg skønner, for samtlige Skatter, de bliver mindre end budgetteret og mindre end det foregaaende Aar i Kraft af de Konjunkturforhold, vi nu oplever —, kan Regeringen selvfølgelig heller ingen Skyld have deri.

Jeg gad ogsaa vidst, hvor det egentlig er, man vil sætte Fingeren, naar man tillader sig at kritisere det nuværende finansielle Styre; det kunde være ganske interessant at faa at vide, hvilke Ting man i saa Henseende vil pege paa. Der er adskillige Punkter, hvor Udgifterne er steget, men jeg skulde tro, at det har haft alle Medlemmers Tilslutning og fulde Sympati. Thi hvad er der, der er gennemført under den nuværende Regering? Det er i Virkeligheden ikke mindst en Udbedring af den sociale Lovgivning og af Erhvervsforholdene. Det synes jeg, man har Ret til at pege paa. Det ærede Medlem Hr. Brorsen pegede allerede i sin Finanslovsordførelse paa, at man kunde kalde denne Finanslov for en social Finanslov. Jeg vil gøre opmærksom paa, at alene paa Sygekassevesenets vil der være en Stigning paa 5—6 Mill. Kr., og ifølge Invalideloven en Stigning paa 2½ Mill. Kr. Endvidere er der, som jeg tidligere har nævnt i en kort Bemærkning, de betydelige Summer, der ofres paa at fremskaffe Jordbrug ude paa Landet og fremskaffe Boliger inde i Byerne. Alle disse Ting i Forening har selvfølgelig betydet overordentlig store Udgifter og vil altsaa ogsaa trykke Budgettet, men jeg skulde tro, at alle har været glade for, at dette er sket.

Saa har jeg nok lagt Mærke til, at man har sagt — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Bjerring, som i en kort Bemærkning udtrykte sig saa smagfuldt —, at Regeringen havde to gamle Krikker, og det var Kornet og Kullene. Med Hensyn til Kullene, som jeg vil kalde for den sorte Krikke, synes jeg, at i alt Fald Socialdemokraterne skulde omgaas dem med lidt Venlighed og Varsomhed, og det synes jeg af den Grund, at de jo anbefalede at købe denne gamle Krikke. Jeg beder blot ærede

Medlemmer erindre den Diskussion, der blev ført i Fjor under Finanslovedebatten, hvor den højtærede Trafikminister refererede, hvad „Social-Demokraten“ den Gang havde anbefalet; jeg synes, at naar man havde Lod og Del i den Krikke, skal man ikke, selv om man kan beklage, at den blev saa dyr, som den blev, løbe fra sit Ansvar. Den Kritik, der er rettet mod Kornloven, er mig i og for sig ret uforstaaelig, thi vi er jo indtil Trivialitet blevet oplyst om, at de Beregninger, der ledsagede Kornloven, alle sammen var udført under Forudsætning af, at de Konjunkturforhold, der den Gang var til Stede, vilde holde sig. Man lad os prøve at tænke den Tanke, at der ikke var opstillet en saadan Beregning, hvori man søgte ved Indtægter udefra at bøde paa Udgifterne paa Kornloven. Hvad vilde man saa have gjort i dette høje Ting? Vilde man saa have ladet være at gennemføre denne Kornlov? Nej, saamænd om man vilde! Naar man kritiserer denne Kornlov, er der to Spørgsmaal, man skal give Svar paa. Det ene er dette: Var den Pris, man gav Producenten, for høj? Og svarer man nej til det, er der ikke mere ved det at gøre. Det andet Spørgsmaal er dette: Var Brødet for billigt? Hvis man maa erkende, at den Pris, Producenten fik, ikke var for høj, og at Brødprisen ikke maatte være højere, er der selvfølgelig ikke noget at kritisere, og jeg har endnu ikke hørt noget æret Medlem hverken fra den ene eller fra den anden Side i denne Sal, der har udtalt sig om disse Ting, som dog altsaa er de vigtigste i saa Henseende. Jeg synes tværtimod, man skulde have været Landbrugsministeren taknemmelig for, at han har gjort et ærligt Forsøg paa, hvis Konjunkturforholdene var blevet staaende, derigennem at drage Kapital ind udefra og lette Skatteborgerne for en Del af Udgifterne til Kornloven. Naar man tager det Punkt paa den rigtige Vis, synes jeg ikke, man har meget Grundlag for Kritik.

Jeg vil derfor henstille — og det skulde være Hensigten med mine Bemærkninger —, at man erkender Tidens Alvor. Som jeg sagde før, tror jeg ikke, at Regering og Rigsdag nogen Sinde har staaet overfor vanskeligere finansielle Forhold end i Øjeblikket; det behøver ingen Begrundelse, idet alle ved, at Udgiftssiden ikke kan